

Nr 225

Av herr Hamrin m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Avsättning till fonden för idrottens främjande.

I årets statsverksproposition (tionde huvudtiteln) föreslås, att till avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1960/61 anvisas ett anslag på 11,5 milj. kr, vilket innebär en ökning från föregående år med 500 000 kr. Ur detta anslag får traditionellt även boxningssporten sin beskärda del.

Det är anledning att på nytt granska principerna för denna medelstillelse och starkt ifrågasätta det berättigade däri. I den motivering, som förebringas för ett verksamt ekonomiskt stöd åt idrottsrörelsen från det allmännas sida, anföres dels den högst betydande numerära anslutningen, dels det stora värdet ur ungdomsfostrande synpunkt samt för folkhälsan. I detta allmänna uttalande kan man helt instämma, med bestämd reservation dock på en konkret punkt. Denna reservation avser just boxningssporten. Att hänföra denna verksamhet bland faktorer, som positivt skulle påverka folkhälsan, ter sig lika orealistiskt som utmanande. Till stöd för detta påstående kan bland annat följande anföras.

På riksdagens begäran har genom Kungl. Maj:ts försorg en expertutredning igångsatts rörande boxningens skadeverkningar, vilken åtgärd i och för sig utgör ett kriterium på att nämnda sportgren bedöms som ur medicinsk och allmänt folkhygienisk synpunkt starkt komprometterad. Utomlands har opinionen mot boxningen föranlett långtgående samhällsinsriktningen med syfte att förhindra skadegörelse och dödsfall. Det förtjänar åter inskräpas, att boxningen jämfört med varje annan idrottsgren uppvisar en bestämd karaktärsolikhet i så måtto, att skada, uppkommen av boxning, anses väl förenlig med för sporten gällande regler, medan skada, uppkommen vid annan idrottsutövning, måste rubriceras antingen som regelbrott eller som olyckshändelse. Den medvetlöshet, som icke sällan drabbar en tävlingsboxare genom det s. k. knock-outslaget (en av publiken speciellt bejublade väg till framgång och seger), står följaktligen helt i överensstämmelse med reglernas såväl bokstav som anda. Någon motsvarighet till denna cynism kan icke påvisas inom någon annan av statsmakterna subventionerad idrottsgren.

Frågan om boxningssporten och dess skadeverkningar har under årens lopp upprepade gånger varit föremål för riksdagens prövning. Till de argu-

ment, som tidigare åberopats och som kraftigt talar för en restriktiv och avvisande hållning till sporten i fråga, kan fogas ett uttalande av en över hela världen allmänt känd medicinsk facktidskrift, den engelska läkartidningen *The Lancet*, som i en ledare i juninumret 1959 anför bland annat följande.

64 dödsfall bland boxare — däribland 22 amatörer — på fyra år är ett avskräckande pris att betala för en sport, som gör hjärnan och med denna förknippade ytterst känsliga organ, såsom ögat, till legitima, ja, i själva verket de främsta målen. Om boxning orsakar dödliga hjärnskador i ett fåtal matcher, är det naturligt dra den slutsatsen, att den orsakar mindre svåra hjärnskador i många fler. De medicinska skälen mot boxningen är nu så starka, att det är läkarnas klara plikt att kämpa för att den helt avskaffas.

Ytterligare följande må framhållas. Några forskare vid patologiska institutionen vid University of Colorado har i den amerikanska facktidskriften för neurologi och psykiatri, *American Medical Association Archives of Neurology & Psychiatry* (nr 4/1959), redovisat sina iakttagelser och därur dragna slutsatser beträffande undersökningar av hjärnan hos f. d. boxare. Deras undersökning har refererats av docenten Hans Forssman i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (14/7 1959). Professor Forssman inskräper i anslutning därtill, att det som kallas knock-out, ingenting annat är än vad som i andra sammanhang kallas hjärnskakning.

Det borde, synes det, vara uteslutet att en verksamhet, som till sin natur är sådan, skulle av det allmänna längre sanktioneras. Boxningen har under årens lopp, i hägnet av för sporten gällande regler, medfört livets förlust för många utövare, andra återigen har fysiskt och psykiskt invaliderats.

Mot bakgrunden av bl. a. de synpunkter och fakta, som här anförts, ter det sig än mer nödvändigt, att statsmakterna i humanitetens och kulturens namn beslutar sig för att undandra sporten i fråga varje ekonomiskt stöd. Det hemställes följaktligen,

att riksdagen i anslutning till behandlingen av det av Kungl. Maj:t begärda anslaget till fonden för idrottens främjande på 11 500 000 kronor måtte besluta, att ingen del av detta anslag får disponeras för stöd åt boxningssporten.

Stockholm den 26 januari 1960

Yngve Hamrin

Johannes Antonsson

Gerda Höjer

Karin Wetterström

Erik Norén

Einar Gustafsson

i Kårby

Henning Carlsson

Eric Nelander

i Huskvarna
